

I § 456 og alle de følgende Paragrafer er der en stor Række Forandringer, der hænger sammen med det, jeg alt tidligere omtalte, nemlig den Maade, hvorpaa man skal gøre Adskillelse mellem den dømmende og den forvaltende Myndighed. Jeg vil kun til Slut omtale et Punkt, som jeg tillægger megen Vægt, og som jeg vil anbefale ærede Medlemmer ikke at anse for en Bagatel. Det er det, som vi indsatte her i Folketinget om, at alle Bøder uden Undtagelse skulle gaa ind i Statskassen. Jeg tror nemlig — og mener at have set det bestyrket ved megen Erfaring —, at det er ikke blot en teoretisk forkastelig, men ogsaa praktisk skadelig Ting at have Intersekasser som Afløb for Bøder. Den Mand, der sidder paa Dommersædet, saavel som den Mand, der har med Politiet at gøre, bør være udelukket ikke blot fra selv at føle nogen pekuniær Interesse — det er en ren Selvfølge — men saa vidt muligt ogsaa fra, at nogen Interesse, der særlig bevæger hans Sind, skal kunne føles berørt af det Spørgsmaal, om der falder en Bøde eller ej. Han skal ikke have nogen som helst Sympati- eller Antipatiinteresse i, om der falder en Bøde eller ikke. Dette er imidlertid i ganske overordentlig Udstrækning Tilfældet, saaledes som Lovgivningen nu er, og det vilde være et virkelig Gode for den almindelige Retstilstand, om man grundigt rykkede dette lille Onde op. Vi havde, som sagt, i en Slutningsparagraf — det var det nuværende Lovforslags § 995 — indsat en Bestemmelse om, at alle Bøder uden Undtagelse skulle tilfalde Statskassen. Landstinget har givet Bestemmelsen en saadan Forandring, at Bestemmelsen er betydningsløs. Som et Supplement havde vi en Bestemmelse om at aabne en Adgang for de mange forskellige Kasser, hvem Bøder hidtil ere tilfaldne, til at faa nogen Erstatning derfor af Statskassen. Denne Bestemmelse er af Landstinget udtagen som Følge af den førnævnte Forandring.

Dette er, naar man gennemgaar Paragrafferne, kortelig angivet, de Punkter, der mest frembyde sig. Jeg gentager som Slutningsbetragtning, at de Punkter, hvorpaa der er Uenighed, endskønt de ere betydelige, dog i Virkeligheden, sammenlignede med det store, vigtige Forhold, hvorom der er Enighed, maa anses for at være af den Art, at man er berettiget til at se lyst paa den videre Forhandling om denne betydningsfulde Sag.

Det var, den Gang Lovforslaget var til Udvalgsbehandling her i Tinget, i Ud-

valget besluttet, at der skulde indstilles til Tinget et Lovforslag om et lille Tillæg til Straffeloven, sigtende til at værne Nævningevirksomheden, navnlig medens den er ny og begyndende, mod unødvendig og utilbørlig Paavirkning fra en Side, hvor den er lettest, nemlig fra Pressen. Det er ikke noget nyt og ikke teoretisk; det er noget, som bruges i Institutionens Hjemland, England, hvor der findes Bestemmelser, som sætte Grænser for, hvad Pressen maa sige om de Sager, der ere til Behandling for Retten. Det var af et Fler-tal i Udvalget besluttet, at et saadant lille Forslag burde fremmes og burde blive til Lov samtidig med Retsreformen. Hvad enten det nu foretrækkes, at dette skal gøres ved Tingets Initiativ, eller den højt-ærede Minister vil paatage sig Opgaven, saa tror jeg, at dette ikke skal slippes af Syne. — Samtidig med, at jeg nævner Lovens Ikrafttræden, bør jeg maaske ogsaa nævne, at Landstinget har vedtaget en Bestemmelse om, at Loven først skal træde i Kraft, naar Love om Landets Inddeling i Rets- og Politikredse, om Lønninger m. m. for de i 1ste Bog omhandlede Embeds- og Bestillingsmænd, og om Retsafgifter ere udkomne, og der tillige er forløbet 2 Aar efter den Dag, da Loven er kundgjort, hvilket sidste vi jo ere enige om. Den Bestemmelse, som Landstinget har indsat her, er formelt ny, men i Virkeligheden er den det ikke, thi det er klart, at Loven ikke kan træde i Kraft før. Den er altsaa selvforstaaelig. Jeg finder mig kun foranlediget saavel af Sagen selv som ogsaa ved de Forhandlinger, der ere foregaaede ude i Publikum og ved Valgene, til at gøre en lille Bemærkning angaaende det ene Lovforslag, nemlig angaaende Lovforslaget om Lønninger. Den Gang vi for 2 Aar siden begyndte paa denne Sag, gjorde vi Ret i at tage den op uden Hensyn til, at der da ikke forelaa noget Overslag over, hvad Bekostningerne vilde blive, og jeg tror ogsaa, vi skulle fortsætte vore Forhandlinger og ikke stoppe dem for at faa saadanne Oplysninger. Men nu, efter at der er gaaet saa lang en Tid, er det første Spørgsmaal, der rejser sig ude i Folket, dette: Hvad vil det koste? Og derfor er ogsaa Tidspunktet nu kommet til, at man beskæftiger sig med, hvad hele Reformen vil koste. Dette kunne vi ogsaa lettere gøre nu end for 2 Aar siden, thi den Gang havde vi slet intet Skøn over, hvad der vilde komme ud af hele Arbejdet. Nu derimod kunne vi i Hovedpunkterne se dels, hvad der vil blive vedtaget, dels mellem hvilke Alterna-